Ἀληθινές ἱστορίες

ΑΤΣΙΔΑΣ, ΜΙΑ ΦΟΡΑ!!!

Μπορεῖ νὰ μὴν ἤμουνα τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, ἀλλὰ τῆς γειτονιᾶς μου ἤμουνα ὁ ἐξυπνότερος.

Ὁ νουνὸς μου — σ' αὐτὸν ἔμενα— τὸχε κρυφὴ χαρά.

Ἀπὸ Κωσταντῆ, σὲ Κωσταντῆ τὸ πήγαιγε, ἀπὸ καμάρι του, σὲ Κανακάρη του κι' ἡ μουστάκα του μισότρεμε.

Εἶχε καὶ λεφτά!

Κι' ἐπειδὴ ὁ θῆχας, κι' ὁ παρᾶς δὲν κρύβονται, ὁ πατέρας μου ποδχε στὴ γωνία στὸ ὑπόγειο τῆς κυρᾶς Δήμαινας, ἀτσιδάτικο τὸ μυρίστηκε.

—Κὺττα κακομοίρη μου νᾶσαι ἔξυπνος καὶ καλός. Παιδιὰ σκυλιὰ δὲν ἔχει, ὅλα δικά μας θᾶναι, κατάλαβες;

Μοῦ φόρεσε καὶ τὴ καλὴ μου ποδιὰ καὶ μ' ἔστειλε.

Ἀτσίδας εἶπαμε ἤμουνα κατάλαβα ἀμέσως. Εἶχε σκοπὸ νὰ μαζέψῃ ὅλο τὸ θῆος τῶν συγγενῶν κι' ὅταν μεγα λώναμε λίγο μᾶς μοίραζε σᾶν τὰ κου τάβια.

Καὶ πῆγα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἀρχίσανε τὰ καλοπιάσματα. Ἀπέκτησα δικὸ μου δωμάτιο, δικό μου κρεββάτι (στὸ ἀτσιδάτικο κοιμώμαστε καὶ οἱ ὀχτὼ μαζί), δικά μου παιχνίδια.

Τὴ δεύτερη εἶχα καινούργιο κουστοῦμι καὶ καινούργια παπούτσια.

Τὴ τρίτη μὲ πήγανε στὸ ... ἐξωτερικὸ κι' εἶδα τὰ Ψηλαλώνια καὶ τὸ μῶλο καὶ τὴ τετάρτη εἶχα γίνη ἀσιλῆας.

Μὲ τὴν παρουσία μου ἄνοιξε τὸ σπίτι τοῦ νουνοῦ. Ἀνοίξανε κι' οἱ δουλειὲς του καὶ δὸς του μέτραγε λεφτὰ καὶ τἄβαζε κεφάλι μὲ κεφάλι καὶ τὰ σιδέρωνε καὶ τὰ κλείδωνε.

Μὲ λίγα λόγια ἤτανε εὐχαριστημένος.

Ἡ νουνά μου ὅμως δὲν ἤτανε. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ τὴ ρώτησα, γιατί, μοῦ τὸ ξομολογήθηκε.

—Ὁ νουνὸς σου παιδί μου, ὁ νουνὸς σου! Εἶναι καλός, εἶναι χρυσός, εἶναι νοικοκύρης, ἔχει καὶ μουστάκα, ἀλλὰ εἶναι τσιφούτης, σπαγγοραμμένος. Ὅλα τὰ ὑπολογίζει μὲ τὸ χρῆμα, ὅλα, ἀκόμα κι' ἐμένα.

Ἀπὸ τότε τὄβαλα σκοπὸ νὰ κάνω τὴ νουνά νὰ χαμογελάση.

Στὴν ἀρχὴ ἐπιδόθηκα μὲ μανία στὴν ἀριθμητικὴ καὶ σᾶν ἀτσίδας ἔλυνα ὅλα τὰ προβλήματα, ἀπὸ τὴ πρόστεση, μέχρι τὴν ἐξωτερικὴ ὑφαίρεση.

Στὴν ἐσωτερικὴ ὅμως ἀφαίρεση τοῦ νουνοῦ ἔπερνα ὅλο μηδὲν.

Τὸ τσιγκούναρο!!!

Ὕστερα κατάλαβα ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολούθαγα δὲν ἤταν ὁ σωστὸς καὶ τὄριζα στὴ θρησκεία.

Στὸ τραπέζι ποὺ τρώγαμε μίλαγα συχνὰ γιὰ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, ἔλεγα διάφορα ρητὰ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὁ νουνὸς, ὅσο δὲν ἔθιγα τὸ χρῆμα χαιρότανε.

—Μπράβο παιδί μου, μπράβο Κωνσταντῆ, ὅλο μοῦλεγε.

Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ νόμισα ὅτι τὸν εἶχα φέρει στὰ νέρα μου τὴν ἀμόλησα.

—Νουνὲ, ὁ ἔχων δύο χυτῶνας δίνει τὸν ἕναν καὶ σὺ ἔχεις ὁλόκληρο γιουσουροῦμι!

—Τὸν κακὸ σου τὸ φλάρο ἀπάντησε, ὁ ἔχων ἂς ἔχων καὶ ὁ μὴ ἔχων ποτὲ μὴ σώσων καὶ ἔχων, ἀκαμάτη καὶ σηκώθηκε ἀγριεμμένος.

Ἐμένα ὅμως συνεχίζανε νὰ μὲ λένε ἀτσίδα καὶ ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὸν τίτλο ὁπωσδήποτε.

Ὁ καιρὸς πέρναγε κι' ἐγὼ σκεφτόμουνα καὶ μιὰ μέρα ὁ νουνὸς θὰ πήγαινε στὴν Ἀθήνα γιὰ δουλειές.

Ἔπεσα στὰ πόδια του καὶ ἄρχισα τὰ κλάματα, ἡ νουνὰ συγκινήθηκε καὶ τοῦ φώναξε :

—Ἄϊντε καημένε Νώντα, τὸ παράκανες, πᾶρτο τὸ παιδί, τί θὰ χαλάσης;

Ἐγὼ ἔκλαψα δυνατώτερα, ἔκλαψε κι' ἡ νουνὰ καὶ ἐπὶ τέλους τὸν συγκινήσαμε.

Μὲ πῆρε μαζύ του.

Τρεῖς ὁλόκληρες μέρες μοῦβγαλε τὸ λάδι στοὺς δρόμους χωρὶς σταμό. Εἶχα φάει τρεῖς ὁκάδες στραγάλια, εἶχα πιεῖ τριάντα ποτήρια νερὸ καὶ περίμενα τὴν τέταρτη γιὰ μία δουλειὰ τῆς Τράπεζας.

—Ἂν τὴ πετύχουμε Κωνσταντῆ, θὰ περάσουμε καλὰ μοῦπε, θὰ πᾶμε καὶ στὸν κινηματογράφο.

Καὶ τὴν τετάρτη στὶς ὀκτὼ τὸ πρωὶ ἀνεβαίναμε πρῶτοι τὶς σκάλες ποῦσαντε στρωμένες μὲ κάτι χαλιὰ νά!!! μὲ τὸ συμπάθειο.

Ὥπως ὅμως κοντεύαμε νὰ φτάσουμε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, κάποιον πῆρε τὸ μάτι μου ἢ μᾶλλον δύο νὰ μᾶς παρακολουθοῦν. Καὶ γὼ δὲν γελιέμαι. Ἀτσίδας εἶπαμε. Μὰ σὰν νὰ μοῦ φάνηκαν γνωστοί.

Κοντοστάθηκα, ὁ νουνὸς μου μὲ τράδηξε.

Ποιὸ πάνω ξανακύτταξα καὶ ξαναστάθηκα.

—Μωρὲ κάπου τοὺς ξέρω εἶπα.

Ἀλλὰ φαίνεται δὲν μ' ἄκουσε καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο.

Περιμένοντας ἀπ' ἔξω, τὸ μυαλὸ μου ἄρχισε νὰ πέρνη στροφές.

—Θὲς, εἶπα μέσα μου, νὰ μάθανε γιὰ τὰ λεφτὰ τοῦ νουνοῦ καὶ νὰ μᾶς παρακολούθησαν; Θὲς νὰ πάθουμε καμμιὰ λαχτάρα;

Πάλι ὅμως οἱ φυσιογνωμίες τους;

.....Οἱ φυσιογνωμίες τους, οἱ φυσιογνωμίες τους, συνέχισε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπ' τὴ κοιλιὰ μου σᾶν ἀντίλαλος.

Γιὰ καλοῦ καὶ γιὰ κακοῦ ὅμως κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ πελώρια κολῶνα.

Ὁ τελευταῖος μου δισταγμὸς διαλύθηκε, ὅταν ἔσουρα τὴ μουσούδα μου σιγά, σιγά καὶ κρυφοκύτταζα.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ἤσαντε ληστές!!!

Ὁ ἄλλος στὴν ἀπέναντι κολῶνα ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ μόλις πρόφτασα νὰ δῶ τὴ μύτη του.

Τραβήχτηκα ἀμέσως καὶ ὅπως ἡ ἀτθουσα ἤτανε ἀδειανὴ τὰ χρειάστηκα! Ἀρχίσανε νὰ τρέμουνε τὰ σαγόνια μου καὶ μοῦ κόπηκε ἡ μιλιά.

Συγκρατήθηκα μὲ τὸ στανιὸ γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὴ δουλειὰ τοῦ νουνοῦ καὶ περίμενα. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κατέστρωσα τὸ σχέδιό μου.

Ὅταν θἄβγαινε ὁ νουνὸς θα τοῦ τὸλεγα καὶ ἀμέσως θ' ἄρπαζα τὸ βαρὺ σταχτοδοχεῖο ποὺ ἤτανε στὸ τραπέζι καὶ θὰ χύμαγα. Μπορεῖ νὰ μὲ τρώγανε λάχανο, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ γινόμουνα ἥρωας καὶ τοὺς ἥρωες τοὺς ἀγάπαγε ὁ νουνός.

Ἡ εὐκαιρία εἶχε ἔρθη μόνη της ἀν γλύτωνα τὰ λεπτὰ τοῦ νουνοῦ ἐπὶ τέλους θὰ καταλάβαινε τὴ ματαιότητα καὶ ἡ νουνὰ θὰ γέλαγε πλέον.

Καὶ πανέτοιμος σᾶν τὸ γάτο ποὺ παραμονεύει τὸ ποντίκι περίμενα.

Ἡ πόρτα δὲν ἄργησε ν' ἀνοίξη.

Ὁ νουνὸς μὲ πλησίασε γελαστὸς καὶ πρὶν προλάβει νὰ πῆ τίποτα τοῦ ψυθύρισα.

—Σοὺτ νουνέ, κρύψου, ληστές.

Γούρλωσε τὰ μάτια, χούφτωσε τὸ πορτοφόλι, πρασίνισε καὶ κόλλησε στὴν κολῶνα.

Κρυφοκύτταξε κι' αὐτὸς βεβαιώθηκε καὶ μοῦπε.

—Καὶ τῶρα, καὶ τῶρα Κωνσταντῆ, τί θὰ κάνουμε, πᾶνε τὰ λεφτὰ μου!

Τοῦπα πάλι ψυθυριστὰ νὰ δώση μερικὰ χιλιάρικα γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγουμε καὶ τότε ἀγρίεψε.

—Τί εἶπες ρέ, τὰ λεφτά μου;

Καὶ ἀντὶ γιὰ μένα ἁρπάζει αὐτὸς τὸ σταχτοδοχεῖο καὶ θγῆκε στὸ κεφαλόσκαλο.

Καὶ χύμηξε, χύμηξε κι' ὁ ληστής.

Καὶ ὅταν τὸν ἔφτασε στὰ δυὸ μέτρα χωρὶς δισταγμὸ τοῦ ἐσβούριξε τὸ σταχτοδοχεῖο στὸ κεφάλι.

Καί, ὦ τῆς κακῆς μου καὶ ψυχρῆς, ἀντὶ γιὰ ὤχ, ὤχ, ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς πάταγος.

—Μπράμπαρα, μπράμπαρα, τσιγκλὶν —τσιγκλὶν καὶ χιλιάδες κομμάτια τζάμια τὸν κουκουλώσανε.

Οἱ ληστὲς εἶχανε χαθῆ. Στὴ θέση τους ἔμεινε ἕνας ἄσπρος τοῖχος, γιομᾶτος ἀράχνες καὶ σκόνες.

Τὶ εἶχε γίνει λοιπόν;

Ἀπὸ τὶς καρπαζὲς ποὺ ἐπηκολούθησαν δὲν κατάλαβα τίποτε.

Μόνον τὴν ἄλλη μέρα ποὺ βγάλανε τὸ νουνὸ μου ἀπὸ τὸ κρατητήριο ἔμαθα ὅτι εἶχε σπάσει τὸν θεῶρατο καθρέφτη ποὺ σκέπαζε ὅλο τὸν τοῖχο.

Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ, ποὺ νὰ τὸ φαντασθῶ, ὅτι οἱ γνωστὲς φυσιογνωμίες, οἱ ληστὲς δηλαδὴ ἤσαντε τὰ δικά μας τὰ μοῦτρα.

Τῶρα ὅμως εἶναι ἀργὰ καὶ ὅπως φαίνεται ὄχι μόνο ἡ νουνὰ δὲ θὰ γελάση ποτὲ, ἀλλὰ καὶ μένα μὲ περιμένει τὸ ἀτσιδάτικο!

Ὁ Θεὸς βοηθός.

Κ. Βρ—ς

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐμβολον ὑποδημάτων. Πληροφορίαι Ἁγ. Γεωργίου 12 ἀπὸ 12—6 μ. μ.

ΣΧΟΛΗ ΣΟΦΕΡ
Κολοκοτρώνη 34 (Γκαρᾶζ)
Τηλέφωνον 23—45 Πάτραι

ΤΑ ΚΟΝΤΑ & ΣΤΕΝΑ
ΠΑΠΟΥΤΣΑ
ΜΑΚΡΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΦΑΡΔΕΝΟΥΝ
ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝ
ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΣΤΟ
ΔΕΡΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Γεροκωστοπούλου 27

ΑΓΟΡΑΙ - ΠΩΛΗΣΕΙΣ
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ
ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ
Θέλετε νὰ ἀποκτήσετε κάτι ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀπαραίτητον στὸν ἑαυτόν σας, στὸ σπίτι σας, στὴν ἐπιχείρησίν σας;
Ἐλᾶτε σὲ μᾶς. Θὰ σᾶς τὸ δώσωμε ἀνταλλάσσοντες τοῦτο μὲ ἕνα ἄλλο ἰδικόν σας εἶδος ποὺ σᾶς εἶναι ἄχρηστον. Ἀνταλλάσσομεν ἢ καὶ ἀγοράζομεν κάθε εἶδος. Ἐνδιαφερόμεθα διὰ παλαιὰ ἐπιπλα, ραπτομηχανάς, γραμμόφωνα, δίσκους, πικάπ, ραδιόφωνα, ποδήλατα, μοτοσακό, ρουχισμοὺς σκεύη. κλπ. Δεχόμεθα καὶ πωλήσεις διὰ λογ)σμὸν σας ἐπὶ προμηθεία.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΜΕΤΑΠΩΛΗΣΕΩΝ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 33
Κάτωθι Β' ἀστυν. Τμήματος
Τηλ. 32—34

Μικρὰ νέα

Γενικὸ θέμα συζητήσεως εἰς τὴν πόλιν μας τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

—Ἡ ἀναβληθεῖσα λόγω τῆς σοβαρότητός της καὶ τῶν σκοτεινῶν της σημείων δίκη κατὰ τῆς φαρμακευτρίας τῆς Ζακύνθου Μαρίας Μιλάνου.

—Καὶ τοῦ φερομένου ὡς ἠθικοῦ αὐτουργοῦ παπποῦ της Πατρινοῦ.

—Καὶ ὄχι μόνον ἐντὸς τοῦ Δικαστικοῦ μεγάρου.

—Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, πολλοὶ περίεργοι ἀγέμενον μέχρι τῆς δευτέρας νυκτερινῆς γιὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς κατηγορουμένους.

Ἀπὸ ἔτους περίπου, συνεργεῖον τοῦ Δημουανέσκαψεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ χάνδακα πρὸς ἐπισκευὴν σωλῆνος ὕδατος.

—Δὲν ἐφρόντισε ὅμως μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας νὰ καλύψῃ τοῦτον ἐπιμελῶς μὲ ἀποτέλεσμα σὲ πολλὰ σημεῖα νὰ πάθη καθύζησιν.

—Ὡς δὲ λέγουν οἱ περίοικοι, κάθε φορὰ ποὺ θὰ περάσῃ αὐτοκίνητο τραντάζονται τὰ σπίτια.

—Καὶ ἐπειδὴ ὁ δρόμος εἶναι κεντρικὸς καὶ μάλιστα διέρχονται τὰ αὐτοκίνητα τῆς γραμμῆς Σκαγιοπουλείου —Νεκροταφείου.

—Κάπου θὰ ὑπάρχῃ λίγη ἄσφαλτος καὶ ἕνα συνεργεῖο διὰ τὴν ἐπισκευὴν του.

—Αἱ ἐργασίαι ἐπισκευῆς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γούναρη, πλησίον λαϊκῶν λουτρῶν οἰκήματος Μαραγκοπουλείου διεκόπησαν προσωρινῶς.

—Καὶ ἐπειδὴ τὸ «προσωρινῶς» εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Δημαρχίας ἐξηγεῖται καὶ ὡς «ἀορίστως».

—Θὰ ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν πότε θὰ ξαναρχίσουν.

—Ὅταν μάλιστα πρόκειται εἰς τὸ οἴκημα αὐτὸ νὰ ἐγκατασταθῇ ἡ Σχολὴ Κωφαλάλων.

—Ἡ κατεδάφισις τοῦ παλαιοῦ κτιρίου ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παντανάσσης ἐπερατώθη.

—Ὡς δὲ πληροφορούμεθα μελετᾶται ἡ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ οἰκοπέδου ἀνέγερσις λίαν προσεχῶς πολυτελοῦς πολυκατοικίας.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 1ης σελ.

γανε μόνο τὰ σιδερένια σπιτάκια ὅταν ἐφεύγανε.

Ὁ κόσμος ποὺ ἔμαθε τὸ θέλημα τοῦ ἐμπόρου μαζεύτηκε ἐκεῖ καὶ φώναζε, μὴν ἀφίσουν τὸν ἔμπορο, ἦταν μεγάλος κίνδυνος. Φέρανε καὶ αὐτοὺς ποὺ ξέρουν νὰ σβύνουν φωτιὲς καὶ εἶπαν τὰ ἴδια. Φέρανε καὶ ἄλλους ποὺ ξέρουν νὰ ρυθμίζουν τὸ περπάτημα τῶν σιδερένιων σπιτῶν, καὶ εἶπαν κι' αὐτοί : Ὁ δρόμος εἶναι τόσος στενὸς, ἡ κίνησις μεγάλη καὶ θὰ γίνῃ κακὸ ἂν στέκωνται ἐκεῖ τὰ σιδερένια σπιτάκια γιὰ νὰ πάρουν φαΐ. Εἶπαν ἀκόμη. Ὁ ἔμπορος μπορεῖ, νὰ πάῃ, σὲ σέναν, ἀπὸ τοὺς τόσους ἄλλους δρόμους... "Εγινε θόρυβος καὶ τὰ λόγια κράτησαν ὧρες πολλές... Σὲ λίγο καιρό. "Εγινε τὸ θέλημα τοῦ ἐμπόρου. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἄρχισε νὰ πουλάῃ τὸ ἐπικίνδυνο ὑγρὸ.

Στὸ δρόμο ἐκεῖνο δὲν ἀφίνανε κανένα πειὰ σιδερένιο σπιτάκι νὰ σταθῇ ἀκόμη, κι' ἂν περίμενε νὰ πάρῃ κάποιον ποὺ ἤξερε νὰ γιατρεύῃ. Μόνο στὴ γωνιὰ τοῦ ἔμπορα τὰ σιδερένια σπιτάκια μποροῦσαν νὰ κάνουν, ὅ,τι κι' ἂν θέλουν καὶ φέρνανε σάλο στὰ ἄλλα ποὺ περνοῦσαν καὶ σὲ ὅλο τὸ κόσμο.

Στοὺς δρόμους ὁ ἕνας ρωτοῦσε τὸν ἄλλον, πῶς ἔγινε αὐτό. Καὶ οἱ σοφοὶ παραμέρισαν τοῦ ὄχλου τὴν κραυγὴ καὶ δὲ σεβάστηκαν αὐτοὺς ποὺ ξέρουν. Τότε κάποιος θγῆκε καὶ φώναζε. "Εγινε αὐτό, γιατὶ τὸ θέλησε ὁ δυνατὸς ἀρχηγὸς ποὺ εἶχε γιὰ δουλειὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα.

ΕΚΔΡΟΜΗ

Σὲ μιὰ συνεδρίαση τοῦ Δημ. Συμβουλίου ὁ πρόεδρος κ. Κοτρωνόπουλος ὥρισε τὸν κ. Πρόδον καὶ ἐμὲ ὅπως μεταβῶμεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνεργήσωμεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, ὅπως τὸ εἰς Ὑγειονομικὸν Κέντρον Πατρῶν εὐρισκόμενον ὀφθαλμολογικὸν ὀλικὸν περιέλθῃ εἰς τὸ ἐνταῦθα Νοσοκομεῖον. Ἕνα ἀπόγευμα μὲ τὸ ἐπιβατηκὸν αὐτοκίνητον τοῦ «Γλαύκου» οἱ κ.κ. Κοτρωνόπουλος, Πρόδος, ὁ ὀδηγὸς καὶ ἐγὼ ὡδεύαμεν πρὸς Ἀθήνας. Παρεκκλίναμεν ὀλίγον καὶ ἐδειπνήσαμεν εἰς Λουτράκι. Εἰς τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας ὁ κ. Πρόεδρος μᾶς ἀπεχαιρέτησε καὶ μᾶς ηὐχήθη ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀποστολήν.

Τὴν ἑπομένην, συναντηθεῖς μὲ τὸν κ. Πρόδον ἀφοῦ ἀπολαύσαμεν ἥλιον καὶ Ἀττικὰ τοπεῖα μετέβημεν περὶ τὴν 11ην πρωΐνὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἡ κυρία Ὑπουργὸς ἐκοιμᾶτο, μᾶς ἐπληροφόρησεν ὁ κ. Ἰδιαίτερος, λόγω νυκτερινῆς κακοδιαθεσίας. Εὐτυχῶς εἴχομεν ἰδιότητα καὶ ἀποστολήν, ἄλλως θὰ περιμέναμεν μερικὰς ἡμέρας. Εἶναι πραγματικὰ χρῶμα τῆς χώρας μας, νὰ πρέπει καὶ στὴν ἀσήμαντη περίπτωσι νὰ ἴδῃ τὸν κ. Ὑπουργό.

Βρεθήκαμε καθισμένοι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Γενικοῦ. Ὑπάλληλοι φιλομειδεῖς συνεχῶς πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ ὀποκλινόμενοι, πηγαινάρχοντο κομίζοντες καὶ νέους φακέλλους ἀπὸ ἐρμάρια ἀπομεμακρυσμένων γραφείων. Τὸ εὐχάριστον αὐτὸ θέαμα διήρκησε πολύ. Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου, οὐδεμίαν ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροξένει. Εἶχα συνηθίσει ἀπὸ ὀργάνωσι καὶ εἰς τὸν τόπον μου. Στὶς ἐκλογὲς ὁ πατέρας μου καὶ ὁ πατέρας του, ἀποθανόντες πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καλοῦνται νὰ ψηφίσουν. Φέροντα ἀκόμη ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους. Καὶ ὁ ἀποθανὼν πρὸ πολλοῦ καιροῦ γείτονάς μου Κουμανιώτης λαμβάνει ἀκόμη ἐπείγοντα εἰδοποιητήρια νὰ σπεύσῃ νὰ πληρώσῃ τὰς εἰς τὸ δημόσιον ὀφειλάς του. Εἰδοποιητήρια ποὺ, λόγω γειτνιάσεως, ἐγκαταλείπονται εἰς τὴν θύραν μου.

Τέλος ἐγράψαμεν προχείρως μιὰ αἴτησι, ἐθέσαμεν καὶ ὀλίγον χαρτόσημον, στερουμένου περισσοτέρου τοῦ κλητῆρος καὶ παραδώσαμεν τὴν αἴτησιν εἰς κομψότατον κόριον, ὅστις μετὰ μεγάλης σπουδῆς ἔσπευσε νὰ διαφυλάξῃ ταύτην. Ὡμιλήσαμεν ὀλίγον ἀκόμη μὲ τὸν κ. Γενικὸν ὅστις ἐνθυμοῦμαι ἐνδιεφέρετο διὰ πολλὰ πράγματα. Μὲ ἠρώτησε ἀκόμη, ἐὰν ἡ ἐσοδεία τῶν καρυδιῶν ἦτο καλὴ εἰς τὰς Πάτρας καὶ ἄλλα εἰς τὰ ὁποῖα, δυστυχῶς, δὲν ἤμουν εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσω. Μὲ ὀποκλίσεις, χαιρετισμοὺς καὶ εὐχαριστίας ἀφήσαμεν τὸν ἀγαπητὸν ἰατρὸν καὶ γραμματικὸν κ. Γενικόν.

Ἡ ἀποστολὴ ἐτελείωσε. Τὸ θράδυ πέρασε διασκεδαστικά. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ ἴδιο μέσο γυρίσαμε. Στὴ νέα συνεδρίαση ὁ κ. Πρόεδρος μᾶς συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ Δῆμος μᾶς κατέβαλε τὰ ὁδοιπορικὰ κλπ. ἔξοδα.

Σὲ ἄλλη ἀποστολή, ποὺ ἔτυχε, ἀρνήθηκα νὰ λάβω μέρος. Εἶχα πιστεύση ὅτι πολλὲς ἀποστολὲς θὰ γίνουνε ἄχρηστες ἐὰν τὸ κέντρον μιλοῦσε περισσότερο μὲ τὶς Ἐπαρχίες

Ο κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο, μερικοὶ νέοι λογομαχοῦν.

"Ενας Κύριος πλησιάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ καλμάρῃ τὰ πράγματα.

Ἠρεμεῖ ἡ κατάστασις καὶ ὁ Κύριος ἀνταλλάσση δύο λέξεις μὲ τὸν δράστη τοῦ καυγᾶ.

—Κύριος. Τὶ δουλειὰ κάνεις;

—Νέος. Ὑπάλληλος τοῦ Δημαρχείου.

—Κύριος. Ἐμένα δὲν μὲ ξέρεις.

—Νέος. "Οχι.

—Κύριος. Πόσο καιρὸ δουλεύεις στὸ Δημαρχεῖο.

—Νέος. Τρία χρόνια.

—Κύριος. Περίεργο πρᾶγμα! Δὲν μὲ εἶδες ποτὲ;

—Νέος. "Οχι. Ποῦ νὰ σᾶς δῶ;

—Κύριος. Στὸ Δημαρχεῖο.

—Νέος. Τὶ κάνετε ἐκεῖ;

—Κύριος. Εἶμαι διευθυντής.

—Νέος. Διευθυντής!

—Κύριος. Ναὶ. Διευθυντής.

—Νέος. Ἐλλείπατε;

—Κύριος. "Οχι.

—Νέος. Α.... Εἰσθε σεῖς, ποὺ κάθε χρόνο γράφετε στὶς ἐφημερίδες, ὅποιος θέλει νὰ στεγάση ξένους τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῶν Ἀπόκρεω νὰ ἔρθῃ νὰ σᾶς βρῇ;

—Κύριος. Βεβαίως.

—Νέος. Καὶ μένετε σὲ ἕνα δωμάτιο ἀπέναντι ἀπὸ τὸν κ. Δήμαρχο.

—Κύριος. Ναί.

Νέος. Τὸ ἔθλεπα κλειστὸ καὶ δὲν ἤξερα τὶ εἴτανε.

—Κύριος. Τὸ γραφεῖο μου.

—Νέος. Γιατὶ δὲν εἴχατε τὴ διεύθυνση;

—Κύριος. Ἀπαγορεύεται.

—Νέος. Ἀπὸ ποίους;

—Κύριος. Ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ διευθύνουν.

—Νέος. Μὰ δὲν ἤσαστε διευθυντής.

—Κύριος. "Ετσι εἶναι οἱ περισσότεροι Διευθυνταί.

—Νέος. Δηλαδή;

—Κύριος. Βαφτίζονται;

—Νέος. Καὶ μὲ τὶ ἀσχολοῦνται;

—Κύριος. Πηγαίνουν στὰ κέντρα καὶ χαιρετοῦνε τὸ κόσμο.

—Νέος. Δὲν τὄξερα αὐτὸ.

—Κύριος. Ἐδῶ βαφτίζουν Ὑπουργοὺς καὶ Πρωθυπουργοὺς καὶ γιὰ διευθυντὰς μιλᾶμε.

«ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΓΑΛΟΣ

Ἀπαγορεύεται ὁλικὴ ἢ μερικὴ ἀνατύπωσις.

Ἀκτινολογικὰ Ἐργαστήρια
ΙΑΤΡΟΥ
ΚΩΝ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Εἰδικοῦ ἀκτινολόγου
Πλ. Γεωργίου Α'.-Κορίνθου
244. Τηλ. 32—72.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΑΤΕΛΙΕ
ΝΥΦΙΚΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Τὸ φόρεμα ποὺ δείχνει τὴν ἀλλαγὴν τῆς ζωῆς τῆς κάθε νέας κοπέλλας εἶναι τὸ νυφικό γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι μὲ γοῦστο γραμμένο.
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχέδια τῶν φορεμάτων μας καὶ ἀπὸ τὰς χαμηλὰς τιμάς μας.
ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΔΑ
ΚΑΡΑΓΙΣΚΑΚΗ 221 καὶ ΤΣΑΜΑΔΟΥ — Πάτραι
Τηλ. 23—97

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ γραμματόσημα Ἑλληνικὰ καὶ ἑλένα. μεταχειρισμένα, τρεχούσης ἀλληλογραφίας. Πληρώνομεν τὰς καλλιτέρας τιμάς: 20—25 δραχμὲς κατὰ χιλιάδα. Πληροφορίαι κ. Γ. Παπαγεωργίου Πρακτορείου Ἐθνικοῦ Λαχείου, Ἁγίου Ἀνδρέου 31, τηλ. 27—75.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ γραμματόσημα κοινῆς ἀλληλογραφίας, σφραγισμένα, εἰς ποσότητας καὶ σοβαρὰς συλλογάς. Πληρώνομε τὰς καλλιτέρας τιμάς. Γεώργιος Παπαγεωργίου Ἁγίου Νικολάου 16 τηλέφ. 27—75.

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΝΑΝΟΣ...

Ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ, ἀπολαμβάνοντας τὸν καλοκαιριάτικο ἥλιο τοῦ Φλεβάρη, ἔβλεπα ἐκεῖ ψηλὰ τὴν πολυκατοικία ποὺ τὸ χτίσιμο της βρίσκεται στὸ τέλος.

Καμαρωτὴ κι' ὑπερήφανη μὲ τὸ ἐπιβλητικό... ἀνάστημά της, δὲν κατα δεχόταν νὰ ρίξῃ οὔτε μία ματιὰ στὰ γύρω σπίτια. Ἀκόμα καὶ στὸ διπλανό... τέως ψηλότερο χτίριο τῆς γειτονειᾶς μὲ τὰ τρία πατώματα, δὲν ἔσεργε νὰ στείλῃ ἕνα βλέμμα, στὸν... τοῦνο ἀρχηγὸ ποὺ ἐξ αἰτίας της ὑποβιβάζαστηκε σὲ... ὑπαρχηγό.

Βλασυρὸς ὁ τσιμεντένιος γίγαντας, ἔτσι, καθώς ἦταν ἀκόμα ἀχτένιστος, χωρὶς μακιγιάζ, τρόμαζε τὰ χαμόσπιτα ποὺ παρατεταγμένα ὁλόγυρά του, πειθαρχικὰ κι' ἀκίνητα, μοιάζουν μὲ ὑποταχτικοὺς νάνους ποὺ σκύβουν δουλόπρεπα τὸ κεφάλι στὸ νεοφερμένο καταχτητή... Κι' αὐτὸς, ἀνελέητος ἐπιδρομέας, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ τοὺς στέρησε τὸ φῶς, τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο. Σωστὸς φεουδάρχης, κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του αὐτὰ ποὺ τόσο σπάταλα σκορπάει ἡ φύσι.

Αὐτὰ σκεπτόμουν βλέποντας τὸ πολυώροφο ἀκίνητο ποὺ ὁμάδες—ὁμάδες οἱ μικροσκοπικοὶ μπροστὰ του ἄνθρωποι, πάσχιζαν νὰ τὸ κάνουν ὅμορφο μὲ διάφορα χρώματα... ὅταν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἡ ματιὰ μου ἔπεσε στὸ ἀπέναντι δουνὸ ποὺ μεγαλόπρεπο μὲ τὰ χιονισμένα γέρικα μαλλιὰ του, στέκει ἐκεῖ πεισματικὰ γιὰ νὰ δείχνῃ πῶς τοῦτος ὁ πανύψηλος ὄγκος ποὺ χτίστηκε καὶ καμαρώνει τόσο ἐγωϊστικά, δὲν φτάνει νὰ φιλήσῃ οὔτε τὰ πόδια τοῦ γέρικου Παναχαϊκοῦ...

=Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε... ψηθύρισα.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Α. ΚΑΡΜΑΤΖΟΥ: «Δώδεκα ποιητικὲ